

Lovforslag. Jeg indrømmer, at jeg, hvis Sagen kunde ordnes ved et særligt Lovforslag, staaer paa samme Punkt iaar, hvor jeg stod ifjor: saa maa det foreliggende Lovforslag for mig falde. Men ifjor kunde Sagen ikke ordnes ved et særligt Lovforslag. Det er maaskee Thinget bekjendt, at der, da det tilsvarende Lovforslag var faldet ved anden Behandling ifjor i dette Thing, underhaanden blev overleveret et Lovforslag til Kirkeministeren, der gik ud paa særligt at anerkjende den omtalte Menighed. Men dette Forslag hviler den Dag idag i den foregaaende Kirkeministers Komme. Det stødte paa uovervindelige Hindringer, og heller ikke fra den nuværende Minister have vi hørt nogen Anthyndning af, at Sagen kunde ordnes paa denne Maade. Vi staae altsaa nu ved et almindeligt Lovforslag som det, der skal staffe et enkelt Tilfælde Anerkjendelse! Nu er det selvsølgelig altid uheldigt, det indrømmer jeg, at man ved en almindelig Lov vil staffe et enkelt Tilfælde anerkjendt, og derfor maae vi da ogsaa spørge, om der ikke tillige vindes noget Andet gennem den, end blot det, at en enkelt Menighed indordnes i Folketirken, om der ikke gennem et Forslag, som det nærværende, tillige vindes en Tilfredsstillelse i ethvert Tilfælde af endeel af den Trang, som uimodfagt og uimodfigeligt findes i det danske Folk. Og dertil troer jeg nu, at man ubetinget maa svare Ja. Men jeg indrømmer, at der er det Mislige ved dette Lovforslag, at det let vil kunne komme til Anvendelse ogsaa paa Steder, hvor der ikke er nogen Trang, og at det i samme vil være vanstelig at staffe den Garanti tilveie, som kunde opnaaes ved den anden Ordning, som jeg før anthydede, forat der ikke stæer noget overilet og hurtigt Skridt. Ved den Ordning, som jeg før anthydede, indenfor de enkelte Sognes Grændser, vilde en Overielse i ethvert Tilfælde kunne forhindres derved, at man satte en vis Frist; man kunde da, som før omtalt, fastsætte, at det først kunde tilstædes Menigheden, eller lad os kalde det Minoriteten i Menigheden, at staffe sig en Capellan, naar den i et fuldt Aar havde prøvet, veiet og bedømt sin Præst, og naar den derhos havde raabført sig med Tilshnet. Begge disse Midler ere afflaarne ved et Lovforslag som det fore-

liggende, afflaarne, fordi det væsentlig er bestemt for dem, der ville løse Sognebaand, idet der jo ikke er noget Bud, der siger: „Før først Din Præst eet Aar, før Du løser Sognebaand“, og heller intet Bud, der siger: „Tilshnet skal dømme Dig og Din Præst imellem, førend Du løser Sognebaand“. Naar vi derfor skulle gaae ind paa et Lovforslag som dette, saa maae vi søge ganske anderledes store Garantier, Garantier, der kunne sikke os for, at man ikke lefsindigt vil benytte Loven, hvor der ikke er nogen Trang tilstæde, og som kunne bevirke, at Lovforslaget virkelig fremtræder saaledes, at det ikke er de enkelte Individuers Trang — thi den skyldstgjøres fuldstændigt igjennem Sognebaandsløsningen, — men at det væsentlig er de større Samsunds Trang, som derigjennem tilfredsstilles. Jeg behøver icke at minde det høie Thing om den Gang, som denne Sag havde ifjor; det vil erindres, at der i dette Thing blev indsat endeel Garantier i det da foreliggende Forslag, men at Thinget dog ikke fandt disse Garantier tilfredsstillende nok og meente, at Sagen, dog meest af formelle Grunde, burde henvises til nærmere Behandling ved Landemoderne. De Herrer kjende jo ligeledes Udfaldet af Landemodernes Forhandlinger. Den ærede Ordfører fra ifjor, der idag havde Ordet først (Liebe), gjorde opmærksom paa — og dette skal staae som en Kjendsgjerning, — at der rundtomkring i Landet i Landemoderne var et Fleertal, der stemte imod en saadan Lov. Men dertil er dog at bemærke, at Landemoderne ikke repræsenterer Kirken, men kun Geistligheden, altsaa kun den ene Side af Kirken. Og dernæst maa det erindres, at der dog gennem Landemodernes Udtalelser blev vundet Noget, som jeg i det Mindste anseer for særdeles vigtigt med Hensyn til denne Sag, og det var dette, at et endnu større Fleertal end hiint udtalte sig for og stemte for, at den tidligere omtalte enkelte Præst og hans Menighed burde optages i Folketirken. Hvad beviser nu dette? To Ting! For det Første beviser det, at der ingen confesjonel Forskjel kan være tilstæde imellem de Retninger af Theologer og af Præstestanden, der repræsenteres af hine Medlemmer af Landemoderne og saa hiin Præst og